

**negativní
povídky**

Daniel Kubec

Negativní povídky

Daniel Kubec

Praha 2013

© Youngbooks

Obsah

Homosexuálové jsou jako žlabatky	3
Rutinéři	13
Nutkání zvrácenosti	24
Aidousoter – Prokletí onanie	33
Samerik	47
Malé mořské víly	58

Homosexuálové jsou jako žlabatky

Lidé jsou jen větší, komplikovanější žlabatky. Musím jich prostě nasbírat víc, než kdokoli jiný. A homosexuálové jsou perfektní startovací pole.

Alfred Charles Kinsey

Na židli v pokojíku seděl chlapec, poklepával si nohou, kterou měl přehozenou přes druhou. Prosklené dveře se otevřely a vkrácel další kluk – Martin. Došel na metr od svého sedícího kamaráda Davida, který na něj s ironickým úsměvem vzhlédl.

„Dostal jsem tě,“ řekl Martin a tasil z pod gumy tepláků pistoli. Přiložil ji kamarádovi k čelu a vystřelil.

„A ne-e,“ řekl David.

„Co? Jakto jako?“ spustil Martin paži se zbraní podél těla.

„No, jsem nesmrtelný. Něco jako highlander nebo tak.“

„To je na hovno, na to ti teda kašlu,“ zafuněl Martin a sedl si na postel. Pistoli hodil pod ni.

David si na židli ještě chvíli nervózně podupával nohou a pak si přesedl k Martinovi.

„Ták joo, každej máme něco, ty zas budeš moct používat adamantiový drápy, hm?“

Negativní povídky

Teď se vychytrale ušklíbl Martin. „I highlandrovi vlastně chvíli trvalo, než to rozdejchal, když ho střelili do hlavy. Takže ty jseš teď omráčeněj a můj zajatec!“ Pak šťouchl ukazovákem do Davida a ten se převalil na záda. Zůstal ležet na posteli s jednou paží přehozenou přes vysněnou ránu na čele. „A teď si tě vezmu do laborky a tam už přijdu na to, jak tě zabít!“

Někdy předtím seděli oba kluci na mezi nad statkem, který i se sousedním rybníkem patřil Martinovu otci. Nejdřív si v trávě, ještě dost vysoké před druhou letní senosečí, vydupali a zváleli úkryt před velociraptory, kteří tam občas lovili. V bezpečí té iontové hradby se střídali na stráž. Předávali si vzduchovku, s kterou ozařovali hejno kachen na rybníce pod mezí. Když se jim lasery podařilo ptáky vyplašit, měli ve svém travovém úkrytu před světem konečně klid. Kamarád si zapálil cigaretu a nabídl i Martinovi, který zkoumal, jestli se v okolí nepohybují zmutovaní trollové, ale v podstatě se jen ujišťoval, že je nemůže vidět jeho otec.

„Ne nechci...“ odmítl chlapec a schoval dalekohled do torny. „Už nemůžu.“ David tázavě povytáhl obočí a snažil se z kouře vyfouknout plachetnici. Nebo teda alespoň něco vzdáleně připomínající kroužek. „On

Negativní povídky

taťka... fotr tuhle zjistil nějak, že kouřím, no a... zavřel mě do chlívku.“

David smíchem vyprskl a foukl startkový obláček Martinovi zblízka do nosu.

„Fuj, kurva...“ naštvál se on. „Mně se teď z kouře ještě dělá šoufl.“ Zvedl se a odešel si sednout na kámen vedle kruhu zvalené trávy. „Foukej si to někam do prdele.“

„No sorry, že nechápu, proč ti kouř najednou zvedá kufr. Dyť jsi byl jen zavřenej v chlívku.“

„Táta mi tam hodil pět krabek cigár a řek mi, že mě nepustí, dokud to všechno nevykouřím.“

Kamarád cvrnkl do poloviční cigarety a ta se v oblouku odrazila od stébla trávy. Pak se postavil za Martina a dlaní se dotkl jeho zad. „A bylo tam i prase?“

Hoch zavrtěl hlavou. „Už je po zabíjačce.“

„No stejně, předem soráč, ale myslím si, že tvůj fotr je trochu magor, když ti tohle udělal.“

„Ne... on to myslel tak jako dobře, jen bejvá moc drsnej kvůli nějakým věcem. Abych prej nezvlčel...“ David ho pohladil po zádech. „A co kdybysme teď šli najít to blbý cigáro, než nám zapálíš celou louku?“ změnil téma Martin, kterému ta situace začala být hrozně trapná. „Asi bys taky potřeboval někam zavřít, aby ses špačky naučil típat, vole.“

Negativní povídky

David ležel na posteli, ruce nad hlavou zatížené dvěma polštáři. Navíc svítila lampička, která jej měla hypnotizovat. Martin přistoupil k posteli jako k pitevnickému stolu. Vyhrnul kamarádovo triko až k bradě. Zakroužil mu nad tváří plastovým nožem a pak mu ostřím přejel středem hrudního koše k břichu. „Tak se na tebe podíváme.“

„Na to jen tak nepřijdeš,“ vysmíval se mu zajatec.

„Nezapomínej, že mám ještě svoje drápy...“ Přejel mu nožem po boku až do podpaží. David sebou škubnul. „Máš pouta!“ napomenul ho Martin.

„Tak mě nelechtej.“

„Aha! Tak tobě to zatím přišlo jako lechtání. Tak to budu muset přitvrdit.“ A chlapec zajatci povolil knoflík na kalhotách a popotáhl mu je dolů. Oba mlčeli. Martin odložil nůž na pelest a klekl si na postel. Shrnul kamarádovy kalhoty až ke kolenům. Sklonil se ještě blíž a stáhl mu i slipy.

Temný obrys zastínil slunce vnikající do místnosti dveřmi. A pak se dveře rozrazily.

Stovky rozzuřených tváří napěchovaných na velkém náměstí skandují pravicemi k oknům paláce a hřmí hesly v těžko srozumitelném jazyce.

„Bouři celonárodní nevole vyvolaly v Polsku návrhy některých organizací, aby se začala společenská

Negativní povídky

diskuse na téma partnerských svazků homosexuálních a lesbických párů. Následovala reakce katolicko-nacionalistické strany, která si drží v parlamentu těsnou většinu a také se opírá o masovou podporu obyvatel. Strana přišla s vizí znovu legislativně zakázat takzvaně „nemravné a pobuřující projevy podobných menšin“, jak prohlásil jeden z poslanců.“

Obraz se přepnul na interview s jedním z účastníků protestu. Pobledlý muž v brýlích s nakrátko střiženými vlasy – úředník z pošty, nebo prodáváč eurooken. „Teda já jsem z toho naprosto, naprosto šokovaný,“ překládal hlas mladé moderátorky. „Představa, že tahle individua můžou s mými dětmi chodit do školy, nebo je dokonce učit! A tak jim kazit jejich morálku, těmi svými nemravnostmi a úchylárnami, jako je nošení ženského prádla a podobně. Vždyť to jejich nestoudné chování je zcela neslučitelné s naší národní křesťanskou morálkou. Tak co sakra takoví devianti dělají v naší zemi? Ano, asi bych věděl o nějakých řešeních tohoto problému, ale žádném, co by mi ti pokrytečtí rádoby humanisti a zbabělci tam nahoře dovolili. I když pokud jsou Poláci, ne, pokud jsou křesťané, nemůžou na to mít jiný názor.“

Obraz se přepnul naopak na pestrobarevný protestní pochod homosexuálů.

Negativní povídky

Martinův otec televizi vypnul. „No, tak na ty různý prdelky už se koukat nemusíme, což Marťas?“ Syn mlčel. „Ale jak mi jinak pánbíčkáři lezou krkem, tak v tomhle s nima musím souhlasit. Dyť co to je, co se voni dovolávají nějakých práv? Dyť takovýhle nepřirozený chování je naprosto proti přírodě. No, kde to jsme, abysme podporovali lidi, který takhle vyšilují?“

„A není to tak,“ ozval se syn, „že to v přírodě vzniklo? Vždyť říkaj, že ti... no oni už se tak narodili...“

Otec se trochu zamračený otočil, ale pak se na syna usmál. „Ty jseš najednou nějaký rozumbrada, ale co se jich máš co zastávat? Nás se to přece netýká, když se holt někdo takhle blbě narodí, tak se s tím mu-sí nějak vypořádat, ale ne to cpát všem ostatním, aby ho snad za to ještě oslavovali nebo co.“

„Ty vole... no to ne... to ne!“ Otec se oběma rukama opíral o kuchyňskou linku. K chlapci, který seběhl ze schodů, stál zády. Hoch si třel střídavě klouby prstů, jakoby mu z otcova ledového vzteku omrzly. „Já se úplně klepu... ty vole... to je mrda... to teda je...“

„Tati...“

Otec nedal najevo, že o synovi ví. Sáhl do horní police a ze zadu vytáhl láhev. Nejdřív si pořádně lokl a pak ji postavil na linku. „Vidíš to, co? Tý flašky jsem

Negativní povídky

se od mamčina pohřbu nedotkl... kvůli tobě, je ti to jasné? A teď ji znovu vytahuju a je to zrovna kvůli tobě! No není to pořádná blbost?!“ zařval a znovu ji naklonil k ústům. V průhledném hrdle zabublalo.

„Tati, promiň... tati...“ synek ustoupil o jeden schod nahoru, jakoby se bál, že mu za jeho hřích rozbije otec flašku o hlavu. „Byla to jen taková hra...“ špitl.

„Tak hra! Takže prosím tě, už na takový debilní hry zapomeň, jasné? Je ti to jasné, Martine?!“

„Jo.“

Prosklené dveře se otevřely a vkráčel Martin. David seděl na posteli a nohou poklepával, až to vypadalo, že má nějakou křeč. Už v tom ale nebyla žádná hravost. Atmosféra fantazie a radosti se rozplynula.

„Hele, já vím, že bych měl radši vypadnout,“ vyhrkl hned David. „Ale mně už všechny autobusy ujely a další jede až zejtra a... možná bych moč brknout domů, jestli by pro mě...“

„Co blbneš, ty vole!“ uklidnil ho Martin a sedl si vedle něj. „Jsem to fotrovi vysvětlil, že to byla jen taková blbost a nic víc... vždyť to taky nic nebylo.“ David jen pokýval hlavou, červený stín studu se mu ale z tváří nevytratil.

Negativní povídky

„No co,“ usmál se pak trochu strojeně. „Nejhůř nás tvůj táta zavře do chlíva.“ Rozesmáli se.

Když už oba chlapci spali na Martinově posteli, dveře se znovu rozrazily, až třískly o zeď. Poplašeně se posadili. „Tak vy tam spolu už zas šukáte? No dobře teda.“ Otec musel chvíli šmátrat po stěně, než našel vypínač. Opíral se o futra.

„Tati?“

„Drž hubu!“ Ted' se jako o hůl opřel o pušku, kterou si přinesl. „Voba svlíknout,“ mumlal. Kluci dál seděli vedle sebe a zírali na něj. „Hned!“

Roztřesení ze sebe mlčky svlékli trika a slipy. Otec k nim kráčel. Oba shodně ustupovali, dokud to šlo. Martin se schoval do kouta, chtěl by se vsáknout do jeho stínu. David vrazil zadkem do nočního stolku. Otec ho chytil za vlasy a přehnul přes postel, jakoby mu chtěl dát pětadvacet rákoskou – jen v ruce měl místo rákosky brokovnici Přiklekl kamarádovi na záda. „Dělej, votevři držku, ty malej buzerante!“ Kamarád se rozbřečel, protože už nebyl nesmrtelný highlander. Martin si nehty škrábal klouby až do krve.

Otec se ramenem zapřel do pažby a začal cpát hlavě Davidovi do úst. „Tak dělej, ty teplouši, mému synovi jsi už určitě cucal šulína, tak ted' zkus tohle! To je dělo, co? To se ti taky bude líbit, ty zkurvenej

Negativní povídky

úchyláku.“ David zoufale vzlykal, hlaveň se mu bouli-la pod tváří. Bylo slyšet zuby cvakající o kov.

Otec se ohlédl ke koutu. I po jeho tváři tekly slzy. „Asi jsem tě měl nechat kouřit cigára, aby tě nenapa-dalo hulit jiný věci, co? Tak pojď, ukaž mi, jak to spo-lu děláte. Nebo mu tu prdel nejdřív volízej, aby ti to tam šlo líp strčit... dělej... Dělej!“

„Ahoj študente! Tak co, šprtáš se?“

„Čau tati,“ odpověděl Martin do telefonu. „Jo mám toho teď docela dost.“

„No jo, nedaj vám chvíli voddech, co? Hele, proč ti volám... no kdy asi přijedeš domů? Bych s tebou po-třeboval něco důležitýho pořešit, víš...“

„Tenhle měsíc ne, nestíhám. Ale jestli je to fakt na-léhavý tak povídej.“

„Marťas, tohle by bylo lepší fakt z vočí do vočí...“ Na druhé straně telefonu bylo ticho. „No dobře, tak teda kde začít no... Ale co se s tím párat, prostě chci, abys věděl, že mně jako nevadí, že seš teplej, teda jako homosexuál, ale znáš mě, víš, jak já tomu říkám, heh.“

„Ano tati, já vím.“

Otec se u sluchátka nervózně zasmál. „Teda, i když jako máš teď s tím študováním dost práce, ale já jsem prostě myslel, že by mi vůbec ani nevadilo, kdyby sis

Negativní povídky

jako třeba někoho, víš co, i svýho kluka přived na návštěvu...”

„Díky tati, ale ne, není třeba. Nemám si koho vodit na návštěvu.”

Otec asi chtěl ještě něco říct, ale Martin se rozloučil a zavěsil. Ještě dlouho zůstal otec stát u kuchyňské linky. Sám.

Rutinéři

Každej den stejnej jako ten předešlej. Připadal jsem si jak nějakej posranej bankovní úředník. Ale zas to byl určitě lepší job než hledání min nebo, nedej bože, hlídání pásma nikoho, což jsem taky měsíc předtím dělal. Kurva, ještě teď si v noci uchčiju do trenek, když slyším zaštěkat psa.

Prostě oproti tomu byla tahle rutina pohodička. Říkali jsme si ze srandy páni deratizátoři. Po ránu jsme s dvěma parťákama vyfasovali pětičlennou bandu – zadali jim kopat díru. Do oběda mohlo bejt hotovo, když je člověk trochu popohnal kopancema. Ani jsme si nezašpinili ruce. Až pak po jídle přišel problém – jak díru zase zakopat. Kámoše napadlo přivléct štaci na příští den, aby vždycky ještě tenhle den zakopávali. Ale od toho jsme museli upustit. Kurvilo to morálku. Když rychle pochopili, že tohle nazítří čeká je, pokaždý to některej z nich přes noc odpískal. Pak s tím bylo víc práce než užitku.

Ale dnešní šichta byla ze všech nejhorší. Nejvíc nám lezlo na mozek vlhko. No a pak samo sebou ty škvřnata, co jsme vyfásli. Ani lopaty to neuneslo, takže museli hlínu hrabat rukama. Už táhlo ke čtvrtý odpolední a díra furt nebyla dost hluboká. To byl taky nápad sestavit nám štaci z takovejch pazgrívců. Šlo

asi vo bastardy nemakavek vylitý z nějakejch sirotčinců. Prostě takový, co jen užíraj nedostatkový záso-
by dovopravdy pracujícím lidem. Jako jsme byli třeba
my, heh. Ale vo to, vodkud ty špindíry jsou, jsme se
moc nestarali. Byli to tři vyzábílci a dvě děvčátka,
který by měly co dělat, aby po dvorku utáhly dřevě-
nýho koníka.

„Do píči už!“ zařval desátník a kopl jednu
z holčiček do obličeje.

„Opravdu konstruktivní,“ okomentoval jsem to.

„Kdy tohle skončí?“ zašeptal kámoš, který seděl
opodál a ani kopání díry nevěnoval pořádně pozor-
nost. Vyhrnul si límce gumáku výš ke krku.

„Hlásili, že do dvou dnů by měly bejt už jen pře-
háňky,“ přešel jsem k němu a nabídl mu cígo. Pak
jsem vytáhl zapalovač. Zkusil jsem škrtnout čtyřikrát.
Nic. Oba jsme se tomu odevzdaně zasmáli.

„Obchází tam jak nadržanej kohout,“ kývl kámoš
bradou k desátníkovi, kterej furt rázoval okolo díry,
asi aby se zahřál. Nad okrajem každou chvíli vykouk-
la hlava nějakýho škrvněte a to pak vyhodilo kus dr-
nu. „Kurva, asi na mě něco leze,“ zachraptěl ještě.

„Co si tam mumláte?“ křikl desátník.

„Že v tomhle svinským počasí si budem za chvíli
ždímat i prdel!“ Líně jsme se zvedli a došli k němu.
Kámoš nahlídl do díry a odplivl si.